

Overretten og derefter være færdig. Navnlig vil der ikke kunne være Tale om at konstituere andre Dommere, som jo ere i et Embede, der giver dem nok at bestille. Den Tanke at have ekstraordinære Assessorer i Overretten paa samme Maade som i Højesteret, er noget, der unægtelig ikke er falden mig ind, og jeg skal ikke nu udtale mig videre derom. Det er jo bekendt, at det er en aarhundredgammel Indretning at have ekstraordinære Assessorer i Højesteret, lige saa vist som vi ikke nogen Sinde have haft saadanne i de andre Retter. Grunden til, at man ved Højesteret har kunnet hjælpe sig uden Konstitution — i alt Fald er det undtagelsesvis, at nogen saadan har fundet Sted — er for det første den, at Højesteret er nogenlunde rigelig besat med Assessorer efter Forretningernes Omfang; der er 13 Assessorer, skønt Lovgivningen kun forlanger 9 Voterende i hver Sag. Men dernæst er der det, at se hen til, at Højesteret har ekstraordinære Assessorer, som kunne indkaldes, naar Nødvendigheden kræver det. Hvad det angaar at vælge Sagførere til at være konstituerede som Assessorer i Overretten, da tror jeg, at det paa ingen mulig Maade kan gaa an. Det skulde da ikke være Sagførere, som slet ingen Ting have at bestille, og om hvilke man derfor i Reglen slet ikke ved noget. Det skulde dog helst være saadanne Sagførere, hvis Dygtighed var bekendt. Men hvorledes en Sagfører, der virkelig har noget at bestille, og virkelig sidder i en ordentlig Sagførerforretning, skulde kunne indlade sig paa at være konstitueret i Overretten i nogle Maaneder, indser jeg ikke — jeg betragter det nemlig som en given Sag, at han saa maatte ophøre med sin Sagførerforretning. At være konstitueret i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret eller Landsøver- samt Hof- og Stadsret og samtidig drive Sagførerforretning i Kjøbenhavn, kan efter min Mening ikke gaa an. Jeg tror derfor ikke, der er stort andet at gøre end det, der sker. At en Assistent i Justitsministeriet, der har været eller er konstitueret i Overretten, i mindste Maade skulde føle sig generet af sin Stilling i Ministeriet, kan jeg ikke anerkende. Det har vist aldrig nogen Sinde forekommet, at et Menneſte i Ministeriet har vidst, hvorledes den paagældende har voteret i Overretten. Vi have alle der saa meget at bestille, at vi ikke vilde have Tid til et saadant Ekstraarbejde, som at følge, hvorledes saadanne Mænd votere i Overretten. Den Frygt, der skulde kunne være i saa Henseende, er noget, som aldeles ikke har nogen Grund i Virkeligheden.

Hvad Spørgsmaalet om Udgifterne til Ildbrandskommissionerne angaar, da er det jo noget, der kun kan besvares ved at se det detaillerede Regnskab, men derpaa skal jeg dog straks gøre opmærksom, at det er ikke til vedkommende Dommer selv, at disse Benge medgaa. Han faar ganske vist i Reglen et Honorar, men det er ikke meget i Forhold til Summens Størrelse. Det, Summen medgaa til, er Diæter, Rejseomkostninger, Godtgørelse til Vidner og mange andre Ting, som en saadan Kommission medfører Udgifter til. Det er bekendt nok, at den Dommer, som udiendes ifølge et saadant Kommissorium, i Reglen maa have et Par Politibetjente, Kjøbenhavnske Opdagelsesbetjente eller andre saadanne Folk, til sin Medhjælp, ligesom naturligvis ogsaa en Skriver og hvad dermed staar i Forbindelse. Det er ligeledes en bekendt Sag, at disse Kommissioner røre sig meget; de sidde ikke stille paa eet Sted, men fare rundt fra et Sted til et andet, og det er noget, der selvfølgelig medfører Udgifter til Rejseomkostninger og Diæter. Ogsaa er det jo blevet en Skik, der er bleven meget udbredt baade ved disse Kommissioner og andre Retter siden den ny Lov om Godtgørelse til Vidner udkom, at Personer, der forulejliges med Møder som Vidner, faa en Godtgørelse derfor. At gaa nærmere ind paa disse Udgifter kan jeg naturligvis ikke her indlade mig paa, thi dertil kræves, at man maa have det detaillerede Regnskab liggende for sig.

Svend Høgsbro: Naar den ærede Minister sagde, at der ingen som helst Grund var til at være Frygt for, at de som Overdommere konstituerede Assistenten i Justitsministeriet skulde ved deres Voteringer lade sig paavirke af den Afhængighed, hvori de stode til Ministeriet og navnlig, at der ingen som helst Grund var til at tro, at deres Voteringer kom til Justitsministeriets Kundskab, da Ministeriet og navnlig dets Chef havde andet at bestille end at se Voteringsprotokollerne igennem, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg selvfølgelig godt forstaaer, at saa længe disse Herrer's Voteringer ikke vække Opsigt, saa længe de altsaa votere i Overensstemmelse med den Tankegang, der hersker paa paagældende Steder, saa vil man ikke spørge om eller søge at faa noget at vide om, hvorledes de votere; men det vil næppe kunne bestrides, at votere de paa en opsigtsvækkende Maade, f. Eks. i Strid med Ministeriet — maatte endog i en Sag, som Ministeriet selv har anlagt — saa vil der være Bejs nok, ad hvilken Justitsmini-